

ΤΑΞΙΜΟ ΜΗ ΕΚΠΛΗΡΩΘΕΝ

ΤΟ πρῶτον ἐπισκεπτόμενος τὴν Κέρκυραν θαυμάζει τὴν δαφυλῆ αὐτῆς βλάστησιν, καὶ τὰ τερπνά καὶ γραφικὰ τοπία της. Ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν διαβῆ βλέπει καὶ τὰς κορυφὰς ἀκόμη τῶν βουνῶν καὶ λόφων ἐπιστεφόμενας ὑπὸ ὑψικαρήνων δένδρων καὶ γλοεῶς βλαστήσεως. Ὅπου δὲ ἡ Τέχνη συνεδυάσθη μετὰ τῆς φύσεως ἐκεῖ οἱ κῆποι ὑπενθυμίζουσι τὴν καλλιτεχνικὴν περιγραφὴν τῶν κήπων τοῦ Ἀλκινόου ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ. Τὰ τοπία τῆς Κερκύρας εἶνε ἀπαράμιλλα· ὑπάρχουσι μέρη ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ ὀφθαλμὸς πλανᾶται ἐπὶ πάντων τῶν γεωγραφικῶν ὄρων: ἐδῶ ὄρη ὑψηλὰ καὶ ὄρη χθαμαλὰ, πέραν πεδιάς ἐκτενῆς ἢ μαγευτικῆς κοιλάς, περαιτέρω ἀτέρμων θάλασσα καὶ ἐν αὐτῇ χαρίεσσα νῆσος, ἢ ἀπόκρημνον ἀκρωτήριον. Ὀρωμένη ἡ Κέρκυρα ἀπὸ τῆς θαλάσσης μετὰ τὰς ἐρρυθμούς κορυφὰς τῶν ὄρεων της φαίνεται ὡς ὀμαλὴ χώρα οὐδὲν τὸ τραχὺ καὶ χαλεπὸν ἔχουσα· καὶ ὅμως, ὅταν τις προχωρήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἀναβῆ ὑψηλὰ μέρη, θαυμάζει τὸ ἀπότομον τῶν φαράγγων καὶ χαράδρων της, τὸ ἀναντες τῶν κρημνῶν της καὶ τὴν τραχύτητα καὶ χαλεπότητα τῶν βουνῶν καὶ λόφων της· ἀλλ' ἐν τῇ τραχύτητι ταύτῃ εὐχαριστεῖται ἡ ὄρασις ἐπαναπαυομένη ἐν τῇ ἀρμονικῇ ποικιλίᾳ καὶ γραφικότητι τῆς θέας.

* *
*

Μεταξὺ τῶν βουνῶν τοῦ Ἄννα Γαροῦνα, διακλαδώσεως τοῦ Μελιτείου ὄρους — τῶν Ἀγίων Δέκα — καὶ τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, ἐτέρας ἀποφύσεως τοῦ αὐτοῦ ὄρους, σχηματίζεται βαθεῖα χαράδρα ἐνιαχοῦ φοβερά, ἀπότομος καὶ κρημνώδης, καταλήγουσα εἰς μικρὰν χθαμαλὴν καὶ ἀμμόδη παραλίαν διαβρεχομένην ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ Ἰονίου πελάγους, τὸ ὁποῖον αὐτότε λαμβάνει τὴν ἀρχὴν του. Ἡ μικρὰ αὕτη παραλία γῆς κα-

λείται "Αἱ Γόρδις, ἐκ τοῦ ἐκκλησιδίου τοῦ ὀμωνύμου Ἁγίου Γορδίου. Νοτιοδυτικῶς τῆς παραλίας ταύτης, ἀπέναντι τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς τῆς σχηματιζομένης πρὸς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ βουνοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελήμονος, ὑπάρχει σκόπελος ἀποτελούμενος ἐκ λίαν ὑψηλοῦ βράχου, οὗ ἡ κορυφή μακρόθεν ὄρωμένη ὁμοιάζει πρὸς κεφαλὴν μοναχῆς, κεκαλυμμένην διὰ καλύπτρας κλινούσης μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ δὲ κάτωθεν τῆς κορυφῆς μέρος ὡς ρασοφόρος βαδίζων ἐπὶ ὄγκωδων πετρῶν, ἐρριμμένων εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ σκοπέλου, διὰ τοῦτο καὶ καλεῖται παρὰ τῶν χωρικῶν *Καλογορά*. Ὁ βράχος οὗτος φέρει πολλὰς ρωγμὰς, αἵτινες ἐκ τοῦ πλησίον φαίνονται ὡς τόσα παράθυρα. Εἰς τὰς ρωγμὰς ταύτας ἔβριθον ἄλλοτε αἱ μέλισσαι, ἐναποθέτουσαι τὸ μέλι καὶ κηρίον τῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὡσάκις εὐρίσκετο τολμηρὸς τις ἀναβάτης, ὅπως ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐτρυγῶντο ἀποζημιώνοντα δαψιλῶς τὸν τολμηρὸν συλλέκτην. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ τοιοῦτον συνέβαινε σπανίως, τὸ μέλι καὶ τὸ κηρίον πληθυνόμεθα κατ' ἔτος ἔρρεον διὰ τῶν ρωγμῶν, ἀποκομιζόμενα ὡσάκις κατέπιπτε ραγδαία βροχὴ εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς ὅμως τῶν ρωγμῶν πάντοτε ὑπῆρχε συσσωρευμένον μέλι καὶ κηρίον. Ἡ συλλογὴ τούτου ἐγένετο κατὰ τρόπον ἄλλθως ἐπικίνδυνον ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ τις οὐ μόνον τολμηρὸς καὶ ριψοκίνδυνος ἀλλὰ καὶ γεγυμνασμένος ἀκροβάτης, ἵνα ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐὰν κατωρθῶντο τὸ τοιοῦτον, ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ ἐπὶ τῶν σχισμῶν τοῦ βράχου σχισμὰς τις ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ ἐμπηχθῆ σιδηροῦς μογλὸς ἱκανὸς νὰ ἀντέγῃ ὅπως προσδεθῆ χονδρὸν σχοινίον, φθάνον μέχρι τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ σχοινίου δὲ τούτου ὁ ἔχων τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου ἔνθα μόλις δύο ἠδύναντο νὰ σταθῶσιν μὲ τινα ἄνεσιν. Ἀπαξ ἀνελθόντες ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν δυνατὰ πλεγμένον κἀνίστρον, τὸ ὁποῖον ἔδενον τεχνικὰ, ἵνα μὴ ὁ ἐντὸς αὐτοῦ εὐρισκόμενος ἀνατρέπηται, τότε εἰσῆρχετο ὁ τολμηρότερος ἐπὶ τοῦ κἀνίστρου, τὸ ὁποῖον ἰσχυρῶς προσηρημένον ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μογλοῦ, κατεβιάζετο ὑπὸ τοῦ μένοντος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου μέχρι μιᾶς τῶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ρωγμῶν, ὅστις συγχρόνως ἐκράτει τὸ ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μογλοῦ προσδεδεμένον σχοινίον, ὁ δὲ ἐν αὐτῷ, ἐν ἀνέσει, ἐὰν δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ἄνεσις τὸ νὰ εἶνέ τις ἀπρωρημένος τοῦλάχιστον 10 — 15 μέτρα ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ἐντὸς κἀνίστρου ἐξαρτωμένου ἀπὸ σχοινίου, διατρέχοντος κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸν κίνδυνον νὰ κοπῆ ἢ νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν τοῦ κρατοῦντος αὐτό, συλλέγει τὸ μέλι καὶ

τὸ κηρίον ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἀρκεῖται εἰς τὸ προϊὸν μιᾶς μόνης ρωγμῆς, ἀλλὰ διαδοχικῶς ἐπισκέπτεται πάσας.

* *
*

Ἦτο Σεπτέμβριος πρὶν ἀρχίσωσιν αἱ φθινοπωριναὶ βροχαί, αἱ ἐπὶ τοσαύτας ἡμέρας διαρκούσαι ἐν Κερκύρα, ὅτε δύο χωρικοὶ ἐκ Συναράδων κατελθόντες εἰς Ἅγιον Γόρδιον διεπεραιώθησαν δι' ἰδίας ἀλιευτικῆς λέμβου εἰς τὸν βράχον τῆς Καλογρηᾶς, ἵνα συλλέξωσι μέλι καὶ κηρίον. Προτοῦ ὅμως εἰσέλθωσιν εἰς τὴν λέμβον ἐπεκαλέσθησαν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Γορδίου, τάξαντες εἰς αὐτὸν μερίδιον ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας των. «Ἄϊ Γόρδι μου, βοήθησέ μας καὶ νὰ σοῦ δώσωμεν τὸ τρίτον ἀφ' ὅ,τι μάσωμεν». Φαίνεται δὲ ὅτι ἐπὶ πολὺν καιρὸν δὲν εἶχε τολμήσει κανεὶς νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν βράχον, διότι ἐπὶ δύο κατὰ σειράν ἔτη εἶχε συμβῆ δύστυχμα· ἄρα προσιωνίζετο ἄφθονος ἡ συλλογὴ μέλιτος καὶ κηρίου.

Ἄφου ἔφθασαν ἐπὶ τόπου, ὁ τολμηρότερος καὶ μᾶλλον γεγυμνασμένος ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου, ἐκεῖ δὲ ἐνέπηξεν οὐχὶ ὡς συνειθίζετο σιδηροῦν μοχλόν, ἀλλὰ πελώριον ἦλον, ὅστις προσηλοῦται μὲν εὐκολώτερον ἐπὶ τῆς σχισμάδος τοῦ βράχου, ἀλλὰ καὶ εὐκολώτερον ἐκφεύγει. Ἄφου δὲ ἠτοίμασαν τὸ κἀνιστρον καὶ τὸ προσέδεσαν ἐπὶ τοῦ ἦλου, εἰσῆλθεν ὁ αὐτὸς ἐντὸς καὶ κατῆλθε μέχρι τῆς ἀνωτάτης ρωγμῆς, ἐκεῖ δὲ συνεκόμισεν ἄφθονον μέλι καὶ κηρίον· ἀφου δὲ πεντάκις ἐπλήρωσε τὸ κἀνιστρον καὶ κατερχόμενος ἐναπέθετεν ἐπὶ τῶν ὀγκωδῶν πετρῶν τῶν περιστοιχιζουσῶν τὴν Καλογρηᾶν, κατῆλθον ἀμφοτέροι καὶ φορτώσαντες τὴν λέμβον διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας των, ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἤρχισαν νὰ διανέμωσι τοῦτο. Τὴν διανομὴν ἐξετέλει ὁ ἐκτελέσας τὴν συλλογὴν καὶ τὰς ἄλλας ἐπικινδύνους ἐργασίας, διὰ τοῦτο καὶ ἦτο ἀπαιτητικώτερος καὶ αὐθαδέστερος. Πρὸς μεγάλην δὲ ἐκπλήξιν τοῦ συντρόφου του ἔκαμε δύο μόνον μερίδια καὶ αὐτὰ οὐχὶ ἴσα. Τότε ὁ σύντροφός του τοῦ εἶπε :

— Καλὰ ποῦ μοῦ δίνεις λιγώτερο· δὲν θὰ βγάλῃς τὸ μερτικὸ τοῦ Ἄϊ Γόρδι, ὅπου τάξαμεν ;

— Κουτὸς ποῦ εἶσαι, καυμένε ! τί τὸ θέλει τὸ μερτικὸ ὁ Ἄϊ Γόρδις ;

— Μὰ τοῦ τάξαμεν.

— Καὶ σὰν τοῦ τάξαμεν, τοῦ ζετάζομεν. Καὶ ἐξέφερε βλάσφημον ἀστεῖσμον εἰς βάρος τοῦ Ἁγίου Γορδίου.

— Τὸ κρῖμα στὸ λαϊμό σου, ἤρκεσθη νὰ τοῦ εἶπη ὁ σύντροφός του.

Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσωσιν, ὁ ἄλλος, ὡσὰν νὰ ἐνθυμήθη κάτι τι, ἐσταμάτησε καὶ ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του εἰπών :

— Μωρὲ ἀλησμόνητα τὸ μαχαίρι μου ἐπάνω.

— Δὲν βαραίεσαι νὰ ἀνεβῆς πάλιν ἐπάνω ! ἀγόρασε ἄλλο μαχαίρι ἀπὸ τὸ μερτικό τοῦ Ἄϊ Γόρδι.

— Ὅχι ! θὰ πάγω νὰ τὸ πάρω.

Καὶ ἐκίνησε μόνος ὅταν δὲ ἔφθασεν ἤρχισε νὰ ἀνέρχεται διὰ τοῦ σχοινίου, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀφήσει προσητημένον ἀπὸ τοῦ ἤλου. Ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν κορυφὴν, ὁ ἤλος ἀπεσπάσθη τῆς ὀπῆς καὶ οὕτω ὁ ἀτυχὴς κατέπεσεν ἐπὶ τῶν βράχων εὐρῶν οἰκτρὸν θάνατον.

Ὁ θάνατος τούτου ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν χωρικῶν ὡς τιμωρία διὰ τὴν ἀσέβειάν του καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν παράβασιν τοῦ τάμματος του.

* * *

Ἐκτοτε ὀλίγιστοι ἔσχον τὴν τόλμην νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς Καλογρηᾶς ἵνα συλλέξωσι μέλι καὶ κηρίον ἄλλως δὲ αἱ μέλισσαι ἐγκατέλιπον νῦν τὰς ἐπὶ τοῦ σκοπέλου φυσικὰς κυψέλας των, εἴτε προσελκυσθεῖσαι ὑπὸ τῶν χωρικῶν εἰς τεχνητὰς κυψέλας, εἴτε τῶν ἐπὶ τῆς Καλογρηᾶς ρωγμῶν καταστασῶν ἀνεπιτηδείων ὅπως ἐναποθέτωσι τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας των.

Ἐν Ἄνω Γαροῦνα κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1904.

ΕΥΜΟΡΦΙΑ Β. ΒΕΡΓΟΥ

— 38 —

ΑΙ ΚΑΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Μεταξὺ δύο φίλων :

— Λοιπὸν τὰ ἔμαθες ; ὁ Ἄλέκος ἐπέτυχε ἓνα γάμον περίφημον ...
Νύφη μιὰ φορά !

— Μπᾶ ! ποίαν ἐπῆρε ;

— Ἐπῆρε ἐκατὸ χιλιάδες, ἀλλὰ πῶς τὴν λέγουν δὲν ἔμαθα ...

— !!! ... !!! ... !!! ...